

או' הנרי / כעבור עשרים שנה

(הצעה לעריכת תרגומו של אהרון אמיר משנת 1973)

השוטר צעד לאורך הרחוב ונראה חזק וחשוב. כך נהג לצעוד תמיד. הוא לא נתן את דעתו למראהו, ממילא היו ברחוב מעט אנשים שהבחינו בו. השעה הייתה רק עשר בלילה, אבל היה קר. הרוח נשבה ולוותה בזרזיף קל. הוא התעכב ליד דלתות שנקרו במסלולו, בודק שכל אחת מהן סגורה ונעולה ללילה. מדי פעם נפנה וסקר את הרחוב לאורכו. הוא היה שוטר נאה למראה, ערני ודרוך, עסוק באכיפת השקט והסדר.

אנשים בחלק זה של העיר הקדימו לשוב לבתיהם בערבים. פה ושם היית יכול לראות נצנוץ אורות של איזו חנות או מסעדה קטנה, אך רוב הדלתות היו שייכות לבתי עסק שנסגרו שעות קודם לכן.

לפתע האט השוטר את צעדיו.

בסמוך לדלת חנות חשוכה עמד אדם. כאשר קרב אליו השוטר, הוא החל לדבר במהירות.

"הכול בסדר, אדוני השוטר," אמר. "אני מחכה לחבר. לפני עשרים שנה החלטנו להיפגש כאן, הלילה. זה נשמע קצת מוזר, נכון? טוב, אני אסביר, אם אתה רוצה להיות בטוח שהכול כאן בסדר. לפני עשרים שנה הייתה כאן מסעדה, במקום שבו עומדת החנות הזאת. המסעדה של יגיו בריידי הגדול."

"היא נסגרה לפני חמש שנים" אמר השוטר.

לאיש שבפתח היו פנים חיוורות, מרובעות ועיניים בורקות. בסמוך לעינו הימנית הצטלק סימן לבן קטן. על עניבתו ענד סיכה גדולה. "הלילה, לפני עשרים שנה," אמר האיש, "סעדתי כאן יחד עם גיימי וולס. הוא היה חברי הטוב ביותר, והאדם הטוב ביותר בעולם. הוא ואני גדלנו יחד כאן בניו-יורק, ממש כשני אחים. אני הייתי בן שמונה-עשרה וגיימי היה בן עשרים. למחרת בבוקר תכננתי

כתיבת תוכן * ניסוח * הגהה * עריכת לשון * תרגום

ענבל שפירא

052-4559029

inbal.hakatvanit@gmail.com

לצאת מערבה, להתחיל בחיים חדשים, למצוא עבודה ולהצליח בגדול. את גיימי אי-אפשר היה לעקור מניו-יורק; בעיניו זה היה המקום היחיד עלי אדמות. באותו הלילה הסכמנו להיפגש כאן שוב, כעבור עשרים שנה. שיערנו שעד אז כבר נדע בוודאות אילו גברים נהיינו ואיזה עתיד חיכה לנו."

"נשמע מסקרן," אמר השוטר. "בהחלט זמן רב בין שתי הפגישות, נדמה לי. שמעת משהו מחברך מאז שיצאת מערבה?"

"כן. זמן מה התכתבנו," אמר האיש. "אבל כעבור שנה-שנתיים ניתק הקשר. אתה מבין, המערב הוא גדול, ואני עברתי ממקום למקום במהירות. אבל אני יודע שגיימי יפגוש אותי כאן אם יתאפשר לו. הוא תמיד היה האדם הנאמן ביותר בעולם. הוא לעולם לא ישכח. באתי ממרחק אלף מיל כדי לעמוד כאן הלילה. אשמח מאוד אם חברי הוותיק יופיע גם הוא."

האיש הממתין הוציא מכיסו שעון נאה, משובץ יהלומים קטנים. "שלוש דקות לעשר," הכריז. "השעה הייתה עשר בדיוק כשנפרדנו כאן בפתח המסעדה."

"נראה שזכית להצלחה שם במערב, לא כן?" שאל השוטר.

"ועוד איך! אני מקווה שגיימי זכה למחצית ההצלחה שאני זכיתי לה. הוא תמיד היה איטי יותר במובן זה. אני נאלצתי להילחם על ההצלחה שלי. בניו-יורק אנשים נוטים להישאר כפי שהם. במערב אתה לומד איך להילחם על מה שאתה מקבל."

השוטר פסע פסיעה או שתיים. "טוב, אמשיך בדרכי." אמר. אני בהחלט מקווה שידידך יגיע. אם הוא לא יגיע עד השעה עשר, תעזוב?"

בהחלט לא!" אמר האיש. "אתן לו חצי שעה לפחות. אם גיימי חי וקיים על פני האדמה, הוא יגיע הנה עד אז! לילה טוב, אדוני השוטר."

"לילה טוב," אמר השוטר ופנה לדרכו בעודו בודק דלתות אגב הילוכו.

כתיבת תוכן * ניסוח * הגהה * עריכת לשון * תרגום

ענבל שפירא

052-4559029

inbal.hakatvanit@gmail.com

זרזיף דק וצונן המשיך לרדת, והרוח חִזְקָה מעט. האנשים המעטים שנראו ברחוב אצו לדרכם, מנסים להתחמם. ובפתחה של החנות ההיא עמד האיש שבא ממרחק אלף מיל כדי לפגוש חבר. פגישה שכזאת לא הייתה ודאית, אולם הוא חיכה.

כעשרים דקות חיכה.
ואז, איש גבה קומה במעיל ארוך חצה את הרחוב במהירות. הוא פנה היישר אל האיש המחכה.
"זה אתה, בוב?" שאל, כמפקפק.

"זה אתה, גימי וולס?" קרא האיש אשר בפתח.

האיש שזה עתה הגיע, תפס בשתי ידיו את שתי ידי חברו. "זה בוב! זה בהחלט בוב!! ידעתי שאם אתה בחיים, אמצא אותך כאן! עשרים שנה הן זמן ארוך. המסעדה הישנה איננה, בוב; לו רק הייתה עדיין כאן, היינו יכולים לסעוד בה עוד סעודה אחת. איך נהג בך המערב? לשביעות רצונך?"

"הוא בהחלט נתן לי את כל מה שביקשתי ממנו! אתה השתנית, גימי! לא זכרתי אותך כזה גבוה!"

"הו, אני גדלתי קצת אחרי שמלאו לי עשרים."

"עושה חיל בניוירוק, גימי?"

"פחות או יותר. אני עובד במשרה ציבורית. בוא, בוב, ניגש לאיזה מקום שאני מכיר, ונגלגל שיחה טובה וארוכה על הימים שהיו."

שני הגברים החלו לצעוד יחד במעלה הרחוב שלובי זרוע. האיש מן המערב החל לספר את סיפור חייו. חברו, משוקע במעילו, הקשיב בעניין רב.

בפינה עמדה חנות קטנה מוארת. כאשר קרבו אליה פנו שניהם והביטו זה על זה. האיש מן המערב עצר לפתע ומשך את זרועו. "אתה לא גימי וולס!" קרא. "עשרים שנה הן זמן רב, אבל לא עד כדי שישתנה מבנה אפו של אדם."

כתיבת תוכן * ניסוח * הגהה * עריכת לשון * תרגום

ענבל שפירא

052-4559029

inbal.hakatvanit@gmail.com

"הזמן לעיתים הופך אדם טוב לרע," אמר הגבוה. "כבר עשר דקות שאתה נמצא במאסר, בוב. במשטרת שיקאגו חשבו שאתה עשוי להגיע לניו-יורק. הם ביקשו מאיתנו לפקוח עין למקרה שתגיע. אתה תתלווה אלי בשקט, נכון? זה יהיה נבון מצדך. אבל קודם, הנה הודעה שנתבקשתי למסור לך. אתה יכול לקרוא אותה כאן ליד החלון. היא מהשוטר וולס."

האיש מן המערב פתח את פיסת הנייר הקטנה שנמסרה לו. ידו רעדה קמעה כשקרא.
"בוב."

אני הגעתי למקום בזמן. ראיתי את פניו של האיש המבוקש על ידי משטרת שיקאגו. לא רציתי לעצור אותך בעצמי אז קראתי לשוטר אחר ושלחתי אותו לבצע את העבודה.
גימיי"

כל זכויות עריכת התרגום שמורות לענבל שפירא, © 2021

כתיבת תוכן * ניסוח * הגהה * עריכת לשון * תרגום

ענבל שפירא

052-4559029

inbal.hakatvanit@gmail.com